

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Pierwszy Prezes SN Małgorzata Manowska (przewodniczący)

SSN Marcin Krajewski

SSN Ewa Stefańska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 20 czerwca 2023 r. w Warszawie,
skargi kasacyjnej C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 26 lutego 2019 r., VI ACa 423/17,
w sprawie z powództwa C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. w K.
przeciwko Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości w Warszawie
o zapłatę,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,
pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

C. sp. z o.o. s.k.a. wniosła o zasądzenie od Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości w Warszawie kwoty 118 800 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 września 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Wyrokiem z 19 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy

w Warszawie oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, pełniąca rolę instytucji pośredniczącej Programu Operacyjnego [...], prowadzonego w ramach Działania II.1. „Sieć Szerokopasmowa [...]”, ogłosiła konkurs na realizację projektów polegających na budowie sieci szerokopasmowej wraz z infrastrukturą telekomunikacyjną. Konkurs ten prowadzony był na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego z dnia 21 marca 2013 r. w sprawie udzielania przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości pomocy finansowej na tworzenie i umożliwienie dostępu do sieci szerokopasmowej w ramach Programu Operacyjnego Rozwój Polski Wschodniej 2007-2013 oraz regulaminu przeprowadzania konkursu w ramach tego Programu. Instytucją zarządzającą Programu Operacyjnego był minister właściwy ds. rozwoju regionalnego. Nabór wniosków rozpoczął się 3 czerwca 2013 r.

W ramach przygotowań do realizacji projektu „Budowa sieci szybkiego Internetu światłowodowego [...]”, powód zawarł 20 czerwca 2013 r. z P.W. umowę o dzieło, której przedmiotem było opracowanie i dostarczenie powodowi kompletnego wniosku o dofinansowanie projektu wraz z wymaganymi załącznikami, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami i zasadami. Powód był zobowiązany do zapłaty na rzecz wykonawcy następujących kwot: 3300 zł po przekazaniu kompletnego wniosku o dofinansowanie, 5500 zł po pozytywnej ocenie formalnej wniosku o dofinansowanie, 110 000 zł po zamieszczeniu wniosku na opublikowanej liście projektu. Wykonawca P.W. sporządził dokumentację konkursową, a następnie 15 lipca 2013 r. przekazał ją powodowi zgodnie z podpisanym przez obie strony protokołem zdawczo-odbiorczym, po czym 27 lipca 2013 r. powód złożył wniosek o dofinansowanie realizacji projektu.

Pismami z 13 września 2013 r. i z 19 grudnia 2013 r. pozwany poinformował powoda o pozytywnej ocenie formalnej i merytorycznej wniosku o dofinansowanie projektu. 16 września 2013 r. P.W. wystawił powodowi fakturę na kwotę 5005 zł, zaś 9 stycznia 2014 r. kolejną fakturę na kwotę 97 898 zł. Pismem z 4 lutego 2014 r.,

skierowanym do Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju, pozwany wskazał, że z uwagi na konflikt obszarów powód nie będzie mógł realizować przedmiotowego projektu na całym zaplanowanym we wniosku obszarze i wniósł o usunięcie projektu powoda z zatwierdzonej listy projektów rekomendowanych do wsparcia. 20 lutego 2014 r. powód skierował do pozwanego pismo z zapytaniem o status wniosku oraz zapewnieniem o gotowości podpisania umowy. Pozwany poinformował powoda, że podpisanie umowy o dofinansowanie nie jest możliwe z uwagi na fakt, iż wniosek przedstawia zamierzenie inwestycyjne, którego realizacja jest zaplanowana na obszarze, na którym jest już zaplanowany lub zrealizowany inny projekt, zgłoszony w ramach projektu Programu Operacyjnego [...], co spowodowało następczą niekwalifikowalność miejscowości do objęcia dofinansowaniem. Pismem z 11 kwietnia 2014 r. powód zwrócił się do pozwanego o przekazanie informacji dotyczącej procedury odwoławczej, zaś wobec braku odpowiedzi, pismem z 17 kwietnia 2014 r. złożył protest w sprawie informacji o odmowie zawarcia umowy o dofinansowanie. Pozwany poinformował powoda, że na odmowę zawarcia umowy o dofinansowanie projektu protest nie przysługuje. Pismem z 12 maja 2014 r. powód wniósł odwołanie do instytucji zarządzającej na rozstrzygnięcie, które zostało wydane 2 maja 2014 r. przez instytucję pośredniczącą. Minister Infrastruktury i Rozwoju poinformował powoda, że wniosek nie spełnia przesłanek procedury odwoławczej, tj. nie stanowi protestu ani odwołania.

Pismem z 30 lipca 2014 r. P.W. wezwał powoda do zapłaty pozostałej części wynagrodzenia wynikającej z umowy o dzieło. Powód poinformował go, że opóźnienie w płatności 110 000 zł wynika z odmowy zawarcia umowy o dofinansowanie. Pismem z 12 sierpnia 2015 r. powód wystąpił do pozwanego z wezwaniem do zapłaty kwoty 18 459 023,16 zł. Pozwany skierował do powoda pismo, w którym zakwestionował roszczenie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Pismem z 30 czerwca 2016 r. P.W. wystosował do powoda ostateczne wezwanie do zapłaty, w którym zażądał zapłaty pozostałej kwoty w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Sąd Okręgowy uznał za zasadny podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji procesowej biernej. W ocenie Sądu pierwszej instancji powództwo powinno zostać wytoczone nie przeciwko Polskiej Agencji Rozwoju

Przedsiębiorczości jako instytucji pośredniczącej w Programie Operacyjnym [...], lecz przeciwko ministrowi właściwemu ds. rozwoju regionalnego, który pełnił wówczas funkcję instytucji zarządzającej. Sąd Okręgowy wyjaśnił, że zgodnie z art. 417 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Z art. 421 k.c. wynika, że nie stosuje się przepisów art. 417, 417¹ i 417² k.c., jeżeli odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej jest uregulowana w przepisach szczególnych. Stosownie zaś do art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (dalej: u.z.p.p.r.) instytucja zarządzająca ponosi odpowiedzialność za prawidłowość realizacji zadań powierzonych instytucji pośredniczącej. Według tego przepisu za działalność pozwanego jako instytucji pośredniczącej odpowiedzialność ponosi instytucja zarządzająca, której funkcję pełnił minister właściwy ds. rozwoju regionalnego. Jednocześnie, w drodze porozumienia z 6 czerwca 2007 r., instytucja zarządzająca powierzyła pozwanemu rolę instytucji pośredniczącej oraz realizację zadań w ramach Działania II.1 „Sieć Szerokopasmowa [...]” Programu Operacyjnego [...]. Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości jako instytucja pośrednicząca stosowała się do zasad zawartych w regulaminie przeprowadzania konkursu, obowiązujących wszystkich przystępujących do niego wnioskodawców. W ocenie Sądu pierwszej instancji art. 27 ust. 2 u.z.p.p.r. przewiduje szczególne uregulowanie odpowiedzialności, o którym mowa w art. 421 k.c., a tym samym skutkuje wyłączeniem odpowiedzialności instytucji pośredniczącej. Odpowiedzialność Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości jest wyłączona ustawowo i Agencja nie jest legitymowana biernie w przedmiotowym procesie.

Wyrokiem z 26 lutego 2019 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda i orzekł o kosztach postępowania. Sąd odwoławczy zaakceptował ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Okręgowego. Dokonując analizy legitymacji procesowej biernej Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności ustalił jej status prawny. Jak wynika z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (dalej:

„ustawa o PARP”), PARP jest państwową osobą prawną. Zgodnie z art. 4 ust. 1a pkt 1 ustawy o PARP pozwany uczestniczy w realizacji programów operacyjnych, o których mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju, w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju oraz w ustawie z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020, jako instytucja wdrażająca (instytucja pośrednicząca II stopnia) albo pośrednicząca, udzielająca pomocy finansowej beneficjentom określonym w art. 6b ust. 1.

Sąd odwoławczy stwierdził, że stosownie do art. 27 ust. 1 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju instytucja zarządzająca może, w drodze porozumienia, powierzyć instytucji pośredniczącej część zadań związanych z realizacją programu operacyjnego. Taka sytuacja miała miejsce w ustalonym stanie faktycznym. Instytucja zarządzająca, którą był minister właściwy ds. rozwoju regionalnego (§ 1 pkt 5 regulaminu przeprowadzania konkursu), na podstawie porozumienia z 6 czerwca 2007 r. powierzyła instytucji pośredniczącej, której funkcje wykonywała Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości (§ 1 pkt 4 regulaminu) realizację całości działań związanych z konkursem. Wobec powyższego pozwany, w ramach Działania II.1 „Sieć szerokopasmowa [...]” Programu Operacyjnego [...], ogłosił konkurs, w którym powód złożył wniosek o dofinansowanie projektu. Zgodnie zaś z art. 5 pkt 3 u.z.p.p.r. instytucja pośrednicząca to organ administracji publicznej lub inna jednostka sektora finansów publicznych, której została powierzona, w drodze porozumienia zawartego z instytucją zarządzającą, część zadań związanych z realizacją programu operacyjnego. Instytucja pośrednicząca pełni również funkcję instytucji pośredniczącej w rozumieniu art. 2 pkt 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999.

Sąd Apelacyjny wskazał, że Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości stanowiła w niniejszej sprawie jedynie instytucję pośredniczącą. Natomiast, stosownie do art. 27 ust. 2 u.z.p.p.r., to instytucja zarządzająca ponosi odpowiedzialność za prawidłowość realizacji zadań powierzonych instytucji

pośredniczącej. Nie zasługiwały więc na uwzględnienie twierdzenia powoda, że powołana regulacja stanowi przepis o charakterze kompetencyjnym, określający przyporządkowanie zadań w toku realizacji programów finansowanych ze środków Unii Europejskiej. Art. 27 ust. 2 u.z.p.p.r. zawiera bowiem szczególne uregulowania odpowiedzialności, o którym mowa w art. 421 k.c., a w konsekwencji prowadzi do wyłączenia odpowiedzialności Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości jako instytucji pośredniczącej.

W ocenie Sądu odwoławczego, zarzut naruszenia art. 27 ust. 2 u.z.p.p.r. w zw. z art. 421 k.c. nie zasługiwał na uwzględnienie. Powód dochodził od PARP zapłaty kwoty 118 800 zł za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Zgodnie zaś z art. 417 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Jeżeli wykonywanie zadań z zakresu władzy publicznej zlecono, na podstawie porozumienia, jednostce samorządu terytorialnego albo innej osobie prawnej, solidarną odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę ponosi ich wykonawca oraz zlecająca je jednostka samorządu terytorialnego albo Skarb Państwa. Pozwany niewątpliwie nie jest Skarbem Państwa, jego *statio fisci*, jednostką samorządu terytorialnego, ani też osobą prawną, która wykonuje władzę publiczną z mocy prawa. Art. 417 § 1 k.c. nie miał zatem zastosowania w niniejszej sprawie. Skoro jednak PARP wykonywanie zadań z zakresu władzy publicznej zlecono na podstawie porozumienia, powód mógłby domagać się stosownej rekompensaty na podstawie art. 417 § 2 k.c. Sąd Apelacyjny podzielił jednak ocenę Sądu Okręgowego, że zgodnie z art. 421 k.c. nie stosuje się art. 417, 417¹ i 417² k.c., jeżeli odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej jest uregulowana w przepisach szczególnych. Stosownie zaś do art. 27 ust. 2 u.z.p.p.r. instytucja zarządzająca ponosi odpowiedzialność za prawidłowość realizacji zadań powierzonych instytucji pośredniczącej. Według tego przepisu odpowiedzialność za działalność Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (instytucji pośredniczącej) ponosi minister właściwy do rozwoju regionalnego (instytucja zarządzająca).

Sąd Apelacyjny zwrócił również uwagę na art. 25 pkt 1 u.z.p.p.r., zgodnie z którym za prawidłową realizację programu operacyjnego odpowiada instytucja zarządzająca, którą jest – odpowiednio – minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego lub zarząd województwa. Zdaniem Sądu drugiej instancji art. 27 ust. 2 u.z.p.p.r. dookreśla przewidzianą w art. 25 ustawy odpowiedzialność instytucji zarządzającej także za działania przekazane instytucji pośredniczącej. Odpowiedzialność określoną zarówno w art. 25, jak i art. 27 ust. 2 ustawy, należy rozumieć i wiązać zarówno z odpowiedzialnością państwa członkowskiego za naruszenie przepisów prawa wspólnotowego, jak też z odpowiedzialnością deliktową.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 170 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej: p.p.s.a.) w zw. z art. 415 i art. 416 k.c., Sąd drugiej instancji wskazał, że wynikający z art. 170 p.p.s.a. stan związania ograniczony jest co do zasady tylko do rozstrzygnięcia zawartego w sentencji orzeczenia i nie obejmuje jego motywów. Sąd nie jest związany zarówno ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie, jak i poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zapadłego w niej wyroku. Przedmiotem prawomocności materialnej jest bowiem ostateczny rezultat rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do niego doprowadziły. Nie oznacza to jednak, że dla właściwego odczytania zakresu związania i treści sentencji nie będzie zachodziła potrzeba kierowania się motywacją orzeczenia. Dotyczy to zwłaszcza orzeczeń sądu administracyjnego, których istotą jest dokonanie oceny prawnej w toku sądowej kontroli administracji publicznej, w ramach której strona może zaskarżyć wyrok korzystny dla niej z punktu widzenia sentencji, a naruszający jej interes prawny z uwagi na uzasadnienie rozstrzygnięcia, co może mieć istotne znaczenie dla określenia granic powagi rzeczy osądzonej (zob. postanowienie SN z 18 października 2018 r., IV CSK 305/17).

Sąd Apelacyjny wskazał, że w sprawie administracyjnej toczącej się z wniosku powoda w przedmiocie oceny wniosku o dofinansowanie realizacji projektu z budżetu Unii Europejskiej Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z 20 marca 2015 r., V SA/Wa 899/15, stwierdził, iż ocena projektu została przeprowadzona w sposób naruszający prawo. Nie kwestionując powyższego orzeczenia, w ocenie Sądu

odwoławczego, nie może ono w żaden sposób rzutować na niniejszą sprawę, a tym bardziej przesądzać o odpowiedzialności PARP za szkody w myśl art. 417 § 2 k.c. Wojewódzki Sąd Administracyjny przeanalizował bowiem zachowanie pozwanego jako instytucji pośredniczącej, wykonującej zadania z zakresu oceny projektu, jednak, wbrew twierdzeniom powoda, nie przesądził o jego odpowiedzialności za uchybienia, których się dopuścił. Dlatego słusznie Sąd Okręgowy nie odniósł się do załączonych przez powoda kopii odpisów wyroków sądów administracyjnych, skoro nie mogą one wyrzucić oczekiwanego przez niego skutku, a tym samym nie dopuścił się naruszenia art. 170 p.p.s.a. w zw. z art. 415 i 416 k.c.

Powód złożył skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości oraz wnosił o uchylenie tego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie tego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania. W skardze opartej wyłącznie na pierwszej podstawie kasacyjnej skarżący zarzucił naruszenie: (1) art. 27 ust. 2 u.z.p.p.r. w zw. z art. 421 k.c. przez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, art. 27 ust. 2 u.z.p.p.r. stanowi przepis szczególny w stosunku do art. 417 § 2 k.c. w rozumieniu art. 421 k.c.; (2) art. 415 i art. 416 k.c. ort. art. 430 i art. 441 § 1 k.c. w zw. z art. 170 p.p.s.a. przez ich niezastosowanie i nieprawidłowe przyjęcie, że pozwany nie posiada w niniejszej sprawie legitymacji procesowej biernej i nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej wobec powoda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku w całości i przekazaniem sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Ma rację skarżący zarzucając naruszenie art. 27 ust. 2 u.z.p.p.r. w zw. z art. 421 k.c. przez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że art. 27 ust. 2 u.z.p.p.r. stanowi przepis szczególny w stosunku do art. 417 § 2 k.c. w rozumieniu art. 421 k.c. W zaskarżonym orzeczeniu Sąd Apelacyjny odwołał się do art. 421 k.c., zgodnie z którym art. 417, 417¹ i 417² k.c. nie stosuje się, jeżeli odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej jest uregulowana w przepisach

szczególnych. Takim przepisem szczególnym – w ocenie Sądu drugiej instancji – jest 27 ust. 2 u.z.p.p.r., który stanowi, że instytucja zarządzająca ponosi odpowiedzialność za prawidłowość realizacji zadań powierzonych instytucji pośredniczącej. Zdaniem Sądu Najwyższego poglądu tego nie można uznać za zasadny.

Trafnie bowiem przyjęto w orzecznictwie, że art. 27 ust. 2 u.z.p.p.r. nie stanowi przepisu szczególnego względem art. 417 § 2 k.c. w rozumieniu art. 421 k.c. Nie wskazuje on bowiem żadnych szczególnych zasad współodpowiedzialności czy wyłączenia odpowiedzialności podmiotu, który wykonuje powierzone zadania z zakresu władzy publicznej. O przepisie szczególnym – w myśl art. 421 k.c. – może być mowa jedynie wówczas, gdy przepis taki normuje odpowiedzialność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej i normuje ją inaczej niż Kodeks cywilny. Sformułowanie art. 27 ust. 2 u.z.p.p.r. podkreślające odpowiedzialność organu zarządzającego wskazuje, że celem tego uregulowania nie było zwolnienie z odpowiedzialności jednostki wykonawczej czy pośredniczącej, lecz rozszerzenie zakresu odpowiedzialności jednostki zarządzającej za działania lub zaniechania niemające charakteru wykonywania władzy publicznej. Z uwagi na fakt, że czynności jednostek pośredniczących (wykonawczych) mogą mieć różny charakter (np. mogą to być czynności w sferze cywilnej) i mogą one być wykonywane przez różne podmioty, należy przyjąć, że rolą tego uregulowania jest wyłączenie możliwości powołania się przez jednostkę zarządzającą na samodzielność podmiotu, któremu powierzono wykonywanie czynności, i na brak winy w wyborze. Jest to więc norma szczególna względem art. 429 k.c. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 28 listopada 2018 r., I ACa 210/18).

Powyższe stanowisko trzeba podzielić, zwłaszcza, że znajduje ono oparcie także w innych judykatach odnoszących się do rozumienia pojęcia przepisu szczególnego na tle art. 421 k.c. (zob. m.in. wyroki SN: z 20 maja 1970 r., I PR 7/70; z 27 października 1971 r., I CR 427/71, OSNC 1972, nr 5, poz. 88; z 21 marca 1974 r., II CR 61/74, OSNC 1975, nr 3, poz. 41; z 30 lipca 1974 r., II CR 384/74; z 7 stycznia 1998 r., II CKN 550/97, OSNC 1998, nr 7-8, poz. 120; z 12 marca 2004 r., II CK 47/03) oraz w piśmiennictwie dotyczącym tej kwestii (zob. m.in.

J. Gudowski, G. Bieniek [w:] T. Bielska-Sobkowicz, H. Ciepla, M. Sychowicz, R. Trzaskowski, T. Wiśniewski, C. Żuławska, J. Gudowski, G. Bieniek, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna, Warszawa 2018, art. 421). Na skutek błędnego przyjęcia braku legitymacji biernej Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości Sąd Apelacyjny zaniechał rozpoznania sprawy co do istoty, co skutkowało koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku.

Wobec treści zapadłego w niniejszej sprawie wyroku uchylającego w całości zaskarżone orzeczenie i przekazującego sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, na obecnym etapie postępowania niecelowe było odnoszenie się przez Sąd Najwyższy do drugiego z zarzutów zawartych w skardze kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

(A.G)

[ał]